

PELLOT ETA ENPERADOREAREN BAHIKETA

Iñaki Mendizabal Elordi

Ilustratzailea: Igor Fernandez

Ibaizabal, Bilbo, 2007

Abenturetako klasikoa

Duela urte batzuk Patxi Zubizarretak eskuratu zuen HGLko Euskadi saria *Gizon izandako mutila* nobela paregabearekin. Bandiduen istorioak kontatzen zituen liburu hura etorri zait gogora *Pellot eta Enperadorearen bahiketa* hau irakurtzean. Oraingoan, baina, bandiduak itsasokoak ditugu, kortsarioak. Baina orduko hartan bezala narrazioak eta abenturak alde batetik bestera eramaten gaituzte, bizi-bizi, disfrutaraziz.

Iñaki Mendizabalen lehen gazte nobela dugu hau, eta idazle honek aurretik zituen bi liburuak (*Euskal piratak* eta *Baleazaleak eta kortsarioak*) ederki erabili ditu abenturazko nobela hau idazterakoan, izan ere Lapurdiko kortsario bat, Pellot, dugu liburuko protagonista nagusia.

Nobelako argumentua oso simplea da, Napoleon Elba irlan dago erbesteratuta eta haren jarraitzaileek handik ateratzeko asmoz kortsario bat bidaltzen dute. Pellot kortsarioak, atzetik duen polizia saihestuz, Elbarako bidaia egingo du eta han Frantziako itsas armadako ontzietan aurre egin.

Konspirazioak, abenturak, traizioak, adiskidetasuna, ausardia... abentura nobeletako elementuak ederki konbinatu ditu Mendizabalek lan entretenigarri eta eder honetan. Irakurleak hasieratik izango du Pellot eta haren lagunetikiko identifikazioa; euskaldunak, hitzezko pertsonak, abenturazaleak... eta horrela borrokaren –traizioaren- une gogorretan haien aldeko jarrera sentiarazi. Bai eta irakurtzen jarraitzeko gogoia izan, jakin-minak bultzaturik amaierara arte irakurtzeko gogoia.

Nobelak badu antzinako abenturazko nobelen antza, *Altxor uhartea* ere, askorentzat inoiz izan den gazte literaturako abentura libururik onena, etorri zait gogora, baina oraingoan nobela honek badu modernotasunik, Pelloten abenturak hirugarren pertsonan kontaturik dauzkagu, baina gertakarien sekuentziazioan badira istorio paraleloak (Petit komisarioari jazotakoak, esaterako). Horretaz aparte, narrazioa, estiloa oso klasikoa da... bai eta ederki lortua ere.

Narrazioaren eta elkarrizketen bidez emaniko informazioa dugu, lehena girotzeko, gertakarien berri emateko; bigarrenak, bete-betean sartzeko irakurlea abenturetan. Eta alde horretatik, zinemagintzaren eragina ere nabaria da kontatzeko orduan. Bestela, ikusi ondorengo pasarte hau: “Thierry kapitaina eta bere gizonak konturatu orduko otso armatuz bete zen korbetaren kuberta. Txopatik etorri zitzairen lehen tiroa, eta kulebrinaren zartakoak infanteriako lau gizon utzi zituen tripaz gora, eta beste pare bat aienaka. Pellotek matxeta erakutsi eta papar parean jarri zion Thierry gizagaixoari, eta bere inguruan zeuden beste ofizialek ez zuten zirkinik egin. Minutu erdian gizon oldea zuten ontzi barruan. Batzuk txikotei oratu eta balantza kalkulatu batekin korbetaren gibelean plantatzen ziren; beste batzuk zuzen-zuzen egin zuten salto barandatik barandara, harrabots eta txilioen artean.” (121. or.).

Pasarte horrek, gainera, erakusten digu Mendizabalek ederki erabili dituela kortsario eta piratei buruzko iturriak, bere lehen liburuak ere egiteko baliagarriak izan zitzaizkionak eta oraingoan nobela girotzeko aprobetxatu dituenak.

Ederki pasa dugu abentura hauek irakurtzen, gozatu, une atsegina igaro... baina, egileak berak bultzatuta, traizioaz, gerraz edo anbizioaz ere gogoeta egiteko parada eskaini digu liburuak. “Zuok aberrizale aluok zarete txarrenak, piratak baino gaiztoagoak. Zuek

planifikatu zenuten dena: iruzurra, engainua, gezurra... kaka zaharra, simaur pila galanta zarete denontzat!” (185. or.) dio Pellotek amaiera aldean Marón kapitainari traizioaren berri ematean. Baina, hori baino ironikoagoa, iradokitzaileagoa dugu nobelako azken esaldia: “Gizon baten anbizioak hondoa jo zuen 1815. urte nahasi hartan, eta aro berri bat piztu zen Europa osoan. Hori bai, bizirik zeudenentzat bakarrik.” (187. or.)

Xabier Etxaniz Erle